

Като разгледаме това расположение и разпрѣдѣленіе на войскитѣ на отбраната, ний виждаме, че то бѣше напълно съобразно съ обстановката. Позицията, въ естественнитѣ си граници—отъ Лисата височина (Малуша) до в. Бердекъ, се простира на 6 километра, при което дѣсния и лѣвия флангъ сж отдѣлени отъ центъра съ трудно проходими стрѣмнини. Да се заеме при тѣзи условия цѣлата, съ 5—6 хиляди души, би значило да се създаде едно твърдѣ тънко и на всѣкадѣ уязвимо расположение. Ето защо генералитѣ Держински и Столѣтовъ рѣшаватъ да се ограничатъ съ заеманието само на центра. Но таквъзъ расположение имаше и своитѣ слаби страни. Противника, слѣдъ заеманието на височинитѣ м. Бердекъ, Сосокъ и Захарна глава отъ една страна, и върховетѣ на Крали-Марковския гребенъ отъ друга, заплашваше да излѣле на най болното и чувствително мѣсто на позицията, на нейния тилъ, на Габровското шосе. По всички тия съображения, отбраняющия не можеше да се ограничи съ заеманието само на Св. Никола. Освѣнъ това стрѣмнината на южнитѣ склонове на тая висота и тѣсния фронтъ, по който трѣбваше да се движи съвършено открито атакующи за атаката ѝ отъ тая страна, всичко това даваше основание да се вѣрва, че главния ударъ на турцитѣ ще бже насоченъ на фланговетѣ, и гланно — на дѣсния руски флангъ. Ето защо висотата Св. Никола, при всичката нейна важность, се зае само като прѣдняя позиция, а главната трѣбваше да се оттегли назадъ около Сѣверната височина, гдѣто расположението въ случай на нужда можеше да бже по сгруппирано. При такова заеманіе между прѣдняята и главна позиция се образуваше едно тѣсно хълмисто пространство съ дължина повече отъ 2 километра, къмъ което отъ истокъ и западъ имаше сравнително твърдѣ удобни подстъпи, и по което минаваше шосеето.

Атаката на противника въ това пространство можеше да има за послѣдствие отдѣлянието на прѣдняята